

Arrest

nr. 271 004 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 juni 2021 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit als moeder van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. Verweerder neemt op 22 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.06.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische dochter, J.A. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 is bijgevolg van toepassing hetwelke het volgende bepaalt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.'

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).'

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: '1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).'

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Als bewijs van haar identiteit legt betrokkene bij haar aanvraag een vervallen Hongaars reisdocument N° ZT106409 voor, afgeleverd op 09.10.2019 en geldig tot 09.10.2020 en een ID Card for foreigners uitgaande van Hongarije. De Hongaarse verblijfskaart is in het kader van huidige aanvraag enkel visumvervangend. Het betreft evenwel geen identiteitsbewijs omdat het niet uitgaat van haar land van herkomst, noch vergezeld werd van een geldig reisdocument. Ze had in principe wel een dergelijk reisdocument, maar dat heeft betrokkene niet langer laten verlengen. Betrokkene dient bijgevolg haar reisdocument opnieuw te laten verlengen bij de Hongaarse autoriteiten.

Betrokkene kon er niet ontwetend van zijn dat de voorgelegde kaart geen reisdocument is waarmee zij haar identiteit aan kan tonen in het buitenland, het staat er immers letterlijk op vermeld: "Not valid for travel abroad!".

Aangezien betrokkene nalaat een geldig paspoort of reisdocument over te leggen conform voornoemde wetsartikel, voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer het volgende aan: "Schending van [...] de materiële motiveringsplicht, [...] schending van artikel 40ter §22, eerste lid, 2° Vw, [...]"

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

"[...] Het artikel 40 ter § 2, 2° van de Vreemdelingenwet maakt de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf in de Europese Unie heeft uitgeoefend: (...) 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Het artikel 52 van het Vreemdelingen-K.B. vult aan: (...)

Het artikel 41,2° lid van de Vreemdelingenwet luidt voluit als volgt:(...)

Het KB voert deze bepaling uit in zijn art. 47: (...).

(...).

In onderhavig dossier legt verzoekster volgende documenten voor :

*-een geldige Hongaarse ID verblijfskaart geldig tot 2024 (stuk 3)
-een vervallen Hongaars paspoort N° [...] bij, afgeleverd op 9 oktober 2019 en geldig tot 09 oktober 2020 (stuk 4)*

Verwerende partij aanvaardt deze documenten niet als identiteitsdocument.

Ten onrechte.

Mevrouw werd erkend als vluchteling in Hongarije.

Haar Hongaarse ID verblijfskaart is nog geldig tot 06/06/2024. (stuk 3)

Het document bevat de volgende gegevens:

Naam en voornaam

Pasfoto

Geslacht

Geboortedatum en geboorteplaats

Nationaliteit

Kaartnummer

Datum en plaats van uitgifte en van het verstrijken van de kaart n de naam van de overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

Het vervallen reisdocument betreft een Hongaars paspoort (stuk 4)

Ook dit document bevestigt voormelde informatie over de ganse lijn!

Beide documenten zijn betrouwbaar en stellen onmiskenbaar de identiteit van verzoekster vastst.

Beide documenten maken kortom melding van alle vereiste identiteitsgegevens.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de Hongaars verblijfskaart geen ID bewijs betreft omdat het niet uitgaat van verzoekster haar land van herkomst noch vergezeld is van een geldig (wel een vervallen) reisdocument.

Verwerende partij kon als overheid kennis nemen van de verblijfsrechtelijke administratieve statuut van mevrouw.

Het feit dat zij erkend werd in Hongarije in 2017, dient verwerende partij gekend te zijn, minstens had zij dit kunnen weten nu het haar als overheidsdienst toekomt om op een diligente wijze aan onderzoek voering te doen

Een dergelijke ID kaart afgeleverd door de Hongaarse overheid die verzoekster erkend heeft, bezit wel degelijk het karakter van een identiteitsdocument, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt.

Verzoekster legt bovendien een Hongaars paspoort voor.

Het feit dat het vervallen is, doet niet ter zake, want is niet vereist. Het document stelt de identiteit van verzoekster vast en bevestigt de informatie op de Hongaarse verblijfskaart.

Beide documenten leveren onmiskenbaar het bewijs van de identiteit van verzoekster

De motivering van verwerende partij kan bijgevolg niet gevolgd worden.

Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit dat uitvoering geeft aan artikel 40 ter Verblijfswet, moet de verzoeker zijn identiteit bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet.

Volgens dat artikel dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan de verzoeker het bewijs van diens identiteit ook op andere wijzen leveren, zoals onder meer met een vervallen paspoort, vervallen identiteitskaart, een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, of nog een ander bewijs van je identiteit

Deze soepele regels voor het bewijs van de identiteit komen voort uit het Unierecht (HvJ 25 juli2002, Brax, C 459/ 99)

Het is niet verdedigbaar dat deze bewijsregels niet van toepassing zouden zijn op het verblijfsrecht van een ouder van een minderjarig Belgisch kind nu ook dit verblijfsrecht voortvloeit uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C 34/09).

Hierin wordt duidelijk gemaakt dat het verblijf aan ouders van minderjarige Unieburgers niet licht geweigerd kan worden, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen:

"Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van RvV X - Pagina 5 de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen." (§44, <https://eur-lex.europa.eu/leRal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62009CJ0034&from=NL>)

Noch uit artikel 40 ter § 2 VW noch uit artikel 41§2 Vw waarnaar artikel 52 Verblijfsbesluit verwijst, valt af te leiden dat een XXX niet aanvaard zou kunnen worden als een "geldig" identiteitsdocument in de zin van artikel 40 ter § 2 eerste lid, 2VW.

Bijgevolg schendt verwerende partij de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven en verzoekster ook beaamt in haar verzoekschrift, is artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing op de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

2.4. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen.

2.5. De wetgever verlangt dus de afgifte van een *“geldig identiteitsdocument”*. Dit kan een geldig paspoort zijn maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’.

2.6. Verzoekster heeft volgende stukken overgemaakt ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag:

- een Hongaars reisdocument voor een persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, afgeleverd op 9 oktober 2019 en geldig tot 9 oktober 2020;
- een Hongaarse verblijfskaart, geldig tot 6 juni 2024.

2.7. In casu kwam verweerder tot het volgende besluit: *“Aangezien betrokkene nalaat een geldig paspoort of reisdocument over te leggen conform voornoemde wetsartikel, voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. [...]”*.

In concreto oordeelde hij als volgt:

“Als bewijs van haar identiteit legt betrokkene bij haar aanvraag een vervallen Hongaars reisdocument N° ZT106409 voor, afgeleverd op 09.10.2019 en geldig tot 09.10.2020 en een ID Card for foreigners uitgaande van Hongarije. De Hongaarse verblijfskaart is in het kader van huidige aanvraag enkel visumvervangend. Het betreft evenwel geen identiteitsbewijs omdat het niet uitgaat van haar land van herkomst, noch vergezeld werd van een geldig reisdocument. Ze had in principe wel een dergelijk reisdocument, maar dat heeft betrokkene niet langer laten verlengen. Betrokkene dient bijgevolg haar reisdocument opnieuw te laten verlengen bij de Hongaarse autoriteiten.

Betrokkene kon er niet ontwetend van zijn dat de voorgelegde kaart geen reisdocument is waarmee zij haar identiteit aan kan tonen in het buitenland, het staat er immers letterlijk op vermeld: “Not valid for travel abroad!.”

2.8. Het staat niet ter discussie dat verzoeksters Hongaarse verblijfskaart geldig is tot 6 juni 2024. Verzoekster kan worden gevolgd waar ze stelt dat de Hongaarse verblijfskaart wel degelijk het karakter heeft van een identiteitsdocument en het bewijs levert van haar identiteit. Het document, dat zich bevindt in het administratief dossier, vermeldt immers haar naam en voornaam, haar nationaliteit, haar geboortedatum en -plaats alsook haar geslacht. Het is voorzien van een pasfoto, een kaartnummer, de datum en plaats van uitgifte en de vervaldatum van de kaart en vermeldt ook de overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

2.9. Verweerder valt er in eerste instantie over dat het geen identiteitsbewijs is dat uitgaat van verzoeksters land van herkomst. Artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereist echter niet dat het geldig identiteitsdocument moet uitgaan van het land van herkomst. Net zoals verzoekster ziet de Raad ook niet in waarom verweerder dit vereist, aangezien verzoekster een internationale beschermingsstatus geniet in Hongarije. Verzoekster geniet dan wel niet de vluchtelingenstatus in Hongarije, zoals ze ten onrechte aangeeft in haar verzoekschrift, wel heeft ze aldaar de subsidiaire beschermingsstatus verkregen, wat verweerder ook bevestigt in zijn nota. Het is dan ook kennelijk onredelijk om een identiteitsbewijs te vereisen dat werd uitgereikt door het land van herkomst van verzoekster.

2.10. In tweede instantie valt verweerder erover dat de Hongaarse verblijfskaart niet is vergezeld van een geldig reisdocument. Artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereist echter niet dat het geldig identiteitsdocument vergezeld moet gaan van een geldig paspoort. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar betoog dat het niet ter zake doet dat haar paspoort vervallen is, want het is niet vereist. Evenmin verbiedt artikel 40 ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet het betoog van verzoekster dat

haar identiteitsgegevens op haar Hongaarse verblijfskaart worden bevestigd op haar Hongaars reisdocument, ook al is het vervallen. Hiermee geeft verzoekster gewoon subsidiair aan dat er geen reden tot twijfel bestaat voor wat betreft haar identiteitsgegevens die voorkomen op haar Hongaarse verblijfskaart omdat ze worden bevestigd door het Hongaars reisdocument.

2.11. In derde instantie valt verweerder erover dat op haar Hongaarse verblijfskaart staat vermeld dat verzoekster hiermee niet kan afreizen naar een ander land. Artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereist echter niet dat het geldig identiteitsdocument een afreis naar het buitenland moet toestaan of vergezeld moet gaan van een geldig reisdocument opdat deze afreis is toegestaan. Wat telt is dat een document wordt overgelegd dat geldig is en dat identiteitsgegevens bevat. De geldigheid van de Hongaarse verblijfskaart staat niet ter discussie en verweerder betwist ook nergens dat deze kaart identiteitsgegevens bevat. Dat verzoekster het document niet zou kunnen gebruiken om van het ene land naar het andere land te reizen, houdt niet ipso facto in dat zij dit document niet kan aanwenden om haar identiteit aan te tonen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag als moeder van een Belgisch minderjarig kind op grond van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het middel is bijgevolg in de aangegeven mate gegrond. Verweerder heeft de voorliggende documenten van verzoekster niet correct beoordeeld in het licht van artikel 40 ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel, waarin verzoekster onder meer verwijst naar de artikelen 47 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 41 van de Vreemdelingenwet – waarnaar de bestreden beslissing bijkomend verwijst – en tot de conclusie komt dat op grond van deze bepalingen het zelfs volstaat om een verstreken paspoort of verstreken identiteitskaart over te maken. Deze conclusie dringt zich des te meer op daar verweerder in zijn nota de toepassing van artikel 40 ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet in de verf zet die de voorwaarde bevat dat de aanvrager een geldig identiteitsdocument moet overmaken en betoogt dat bepalingen van voormeld besluit geen afbreuk kunnen doen aan een duidelijke wettelijk bepaling die de afgifte van een geldig identiteitsdocument vereist en dat voormeld artikel 47 betrekking heeft op de grenscontrole, zodat verzoekster er zich niet dienstig op kan beroepen.

2.13. Het overige verweer in de nota met opmerkingen kan de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Waar verweerder stelt dat er geen sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van het IVRK, wijst de Raad erop dat hij het middel gegrond acht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Waar verweerder stelt dat het feit dat verzoekster een bijlage 19ter kreeg uitgereikt niet inhoudt dat ze het vereiste geldige identiteitsdocument heeft overgemaakt en dat deze beoordeling ten gronde behoort tot de appreciatie van het bestuur, ziet de Raad de relevantie niet in van dit verweer. Immers betwist verzoekster nergens deze appreciatiebevoegdheid van het bestuur.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA